

„Kül se võib öige olla!“ ütles wanna
Tirik. „Minno laddunud isal oli ikka
wanna wilja aidas, ja, et kül minno per-
res tännini wanna wiisi uhkusteta ni ella-
minne, kui ka rida tükkid feigil, ommeti ma
ei joua ni paljo lome piddada, kui temma
aiat perres oli. Minnulgi mõnni aasta
tahhab willi kassinaks jada, et ma kül siit-
sadiil weel ollen läbbiatanud maggasi uk-
se ette minnemata.“

„Seddawisi peab kül wimaks püeti nälg
ja armoto waesus meie male tulles!“
ütles Hannuk'e Hants. „Rahwas siigib
ikka rohkemaks peäle, ja wimaks meie
lapsed surewad nälgä. Eks siis selle wasto
polle abbi leida?“

„Kannatage weel pisut!“ wastas To-
mas. „Polle meie weel feik waesusse hak-
katust ülleswõtrud. Pärrest watame, kas
leiame abbi selle wasto. — Ni paljo tun-
teme jo, meie Ma rahwas tahhab aina
wanna wiisi põido harrida ja põllo tööd tehha,
ja ommeti ue wiisi järrel mõnda uhkust pidda-
des suremat kullo tehha. Saminne (pällil)

kassinam, kullo surem! Kus maias suggu
nenda, seäl kippub sant ahjo peäle! Ja
arwagem weel sedda rummalust: Mitto
kidad ennast heaks perremehhaks, kui par-
rajaste läbbi aiab ja mõtleb issegi, et feik,
mis Jummal ühhel aastal annud, peab ka
selsammal aastal ärrakulluma ja otsa sama.
Rummal ei te ennesele arro omma war-
randusse polest, et jaagaks warsi paljo tul-
leb näddala kohta anda weistele ja perrel,
ja peäle sedda, mis tulleb hädda aiaks hoida.
Kül mitto maia langenud, et rahwal ja
weistel ollid süggis: sured sõmissed, agga
kerowade ollid feed kallid ja ründedki rõmuks.
Siis osta kalli hinda leiba ja heino ja kisku
kattuksed weistele!“

„Noh!“ hakkas Jalla Zaan, „seep se
on, mikspärrest ma allati torrifen omma
perrenaesega! Süggifest Jouloni aina üks
keetminne allati ja peälegi liig kullutaminne;
agga pärrest wõtta heaks, kui antakse wet
leiba. Esite lomad tallawad lialt ette au-
tud heinad jalge alla, ja pärrest ei olle
põllo põhko, ei hõlle kõrtki närrida. On